

TILSKIPUN FRAMKVÆMDASTJÓRNARINNAR 96/2/EB

frá 16. janúar 1996

um breytingu á tilskipun 90/388/EBE að því er varðar farsíma- og einkafjarskipti(*)

FRAMKVÆMDASTJÓRN EVRÓPUBANDALAGANNA HEFUR,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum 3. mgr. 90. gr.,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Í orðsendingu sinni um viðræðurnar um grænbókina um farsíma- og einkafjarskipti frá 23. nóvember 1994 ákvað framkvæmdastjórnin helstu aðgerðir sem nauðsynlegar eru til að koma á því stjórnsýslumhverfi sem nauðsynlegt verður í framtíðinni til að nýta möguleika þessa samskiptamiðils. Hún lagði áherslu á þörfina á að afnema eins fljótt og auðið er allan einkarétt og sérstök réttindi sem enn eru í gildi á þessu sviði með því að beita að fullu samkeppnisreglum bandalagsins og, ef með þarf, með breytingu á tilskipun 90/388/EBE frá 28. júní 1990 um samkeppni á mörkuðum fyrir fjarskiptaþjónustu ⁽¹⁾, eins og henni var síðast breytt með tilskipun 95/51/EB ⁽²⁾. Enn fremur var það íhugað í orðsendingunni hvort rétt væri að léttu takmörkunum á frjálsum vali á þeim grunnaðbúnaði sem farsímafyrirtæki nota til að reka og þróa net sín vegna þeirrar starfsemi sem leyfi þeirra eða heimildir leyfa. Litið var svo á að þetta skref væri nauðsynlegt til að vinna bug á núverandi röskun á sanngjarnri samkeppni og einkum til að gefa slíkum fyrirtækjum færi á að hafa stjórn á kostnaðargrundvelli sínum.
- 2) Í ályktun ráðsins frá 29. júní 1995 um frekari þróun farsíma- og einkafjarskipta í Evrópusambandinu ⁽³⁾ var lýst yfir almennum stuðningi við þær aðgerðir sem nauðsynlegar eru, eins og þær voru settar fram í orðsendingu framkvæmdastjórnarinnar frá 23. nóvember 1994, og þar var litið á afnám einkaréttar og sérstakra réttinda á þessu sviði sem eitt af helstu markmiðum.

(*) Þessi EB-gerð, sem birtist í Stjtið. EB nr. L 20, 26. 1. 1996, bls. 59, var nefnd í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 105/97 frá 17. desember 1997 um breytingu á XI. viðauka (Fjarskiptaþjónusta) og XIV. viðauka (Samkeppni), sjá þessa útgáfu af EES-viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópubandalagsins.

⁽¹⁾ Stjtið. EB nr. L 192, 24. 7. 1990, bls. 10.

⁽²⁾ Stjtið. EB nr. L 256, 26. 10. 1995, bls. 49.

⁽³⁾ Stjtið. EB nr. C 188, 22. 7. 1995, bls. 3.

- 3) Í ályktun sinni frá 14. desember 1995 um drög að tilskipun ráðsins um breytingu á tilskipun 90/388/EBE hvað varðar farsíma- og einkafjarskipti ⁽⁴⁾ fagnaði Evrópuþingið fyrrnefndri tilskipun bæði hvað varðar meginreglur hennar og markmið.

- 4) Nokkur aðildarríki hafa þegar opnað tiltekna gerðir farsímaþjónustu fyrir samkeppni og komið á leyfisveitingaraðferð fyrir slíka þjónustu. Engu að síður er fjöldi veittra leyfa enn takmarkaður í mörgum aðildarríkjum á grundvelli geðþóttaákvæðana eða, þar sem um ræðir fyrirtæki sem eru í samkeppni við fjarskiptafyrirtæki, háður tæknilegum takmörkunum á borð við bann við því að nota önnur grunnvirki en þau sem fjarskiptafyrirtækið veitir aðgang að. Mörg aðildarríki hafa til dæmis enn ekki veitt leyfi vegna DCS 1800-farsímakerfa.

Að auki hafa sum aðildarríki viðhaldið einkarétti fjarskiptafyrirtækja til að veita tiltekna gerðir farsíma- og einkafjarskiptaþjónustu.

- 5) Í tilskipun 90/388/EBE er kveðið á um afnám sérstakra réttinda og einkaréttar sem aðildarríkin hafa veitt til að veita fjarskiptaþjónustu. Tilskipunin gildir þó ekki enn um farsímaþjónustu.
- 6) Ef aðildarríki takmarka með sérstökum réttindum eða þeim mun frekar með einkarétti fjölda fyrirtækja, sem hafa leyfi til að veita farsíma- og einkafjarskiptaþjónustu, teljast þessi réttindi takmarkanir, sem samrýmast ekki 90. gr., túlkaðri í tengslum við 59. gr. sáttmálans, sé slík takmörkun ekki rökstudd með sérstökum ákvæðum sáttmálans eða grunnkröfum, þar sem fyrrnefnd réttindi koma í veg fyrir að önnur fyrirtæki geti veitt viðkomandi þjónustu til og frá öðrum aðildarlöndum. Hvað varðar farsíma- og einkafjarskiptanet og -þjónustu ná gildandi grunnkröfur til skilvirkrar notkunar tíðnisviðsins og þess að forðast skaðlegar rafsegultruflanir milli fjarskiptakerfa sem byggjast á útvarpsbylgjum í geimnum eða á jörðu niðri. Þar af leiðir, að því tilskildu að búnaðurinn sem notaður er til að bjóða þjónustuna uppfylli einnig fyrrnefndar grunnkröfur, að ekki er réttlætlegt að viðhalda núgildandi sérstökum réttindum

⁽⁴⁾ Ályktun A4-0306/95.

og þeim mun frekar einkarétti á veitingu farsímaþjónustu og því ber að meðhöndla þessa þjónustu á sama hátt og aðrar gerðir fjarskiptaþjónustu sem tilskipun 90/388/EBE nær þegar til. Því er rétt að rýmka gildissvið fyrrnefndrar tilskipunar svo að hún nái einnig til farsíma- og einkafjarskiptaþjónustu.

- 7) Þegar markaðir fyrir farsíma- og einkafjarskipti eru opnaðir ber aðildarríkjunum að veita forgang þeim stöðlum á þessu sviði sem ná til Evrópu allrar, til dæmis GSM, DCS 1800, DECT og ERMES, til að gera mögulegt að þróa og veita farsíma- og einkafjarskiptaþjónustu yfir landamæri.
- 8) Sum aðildarríki hafa nú veitt leyfi fyrir stafrænni farsímaþjónustu sem byggist á útvarpsbylgjum á tíðnisviðinu frá 1700 til 1900 MHz samkvæmt DCS 1800-staðlinum. Í orðsendingu framkvæmdastjórnarinnar frá 23. nóvember 1994 var það staðfest að líta beri á DCS 1800 sem hluta af GSM-kerfinu. Hin aðildarríkin hafa ekki leyft slíka þjónustu, jafnvel þar sem völ er á tíðni á fyrrnefndu sviði, en það kemur í veg fyrir að veita megi fyrrnefnda þjónustu yfir landamæri. Þetta er einnig ósamrýmanlegt ákvæðum 90. gr., tálkuðum í tengslum við 59. gr. sáttmálans. Til að ráða bót á þessari stöðu ber þeim aðildarríkjum sem enn hafa ekki komið á aðferð til að veita slík leyfi að gera það innan hæfilegra tímamarka. Í þessu sambandi er rétt að taka tilhlýðilegt tillit til þarfarinnar á að stuðla að fjárfestingum nýrra aðila á þessum sviðum. Aðildarríkin ættu að geta komist hjá því að veita fyrirtækjum sem fyrir eru leyfi, til dæmis fyrirtækjum sem reka GSM-kerfi sem þegar eru til á yfirráðasvæði þeirra, ef unnt er að sýna fram á að slíkt leyfi myndi útiloka virka samkeppni einkum með því að styrkja yfirburðastöðu. Einkum er aðeins heimilt, þegar aðildarríki veitir eða hefur þegar veitt leyfi vegna DCS 1800, að veita ný leyfi eða aukaleyfi vegna GSM- eða DCS 1800-fyrirtækja sem fyrir eru með skilyrðum sem tryggja virka samkeppni.
- 9) Evrópsk stafræn þráðlaus fjarskipti (DECT) eru einnig mikilvægur hluti þróunar í átt að einkafjarskiptum. Þau eru valkostur við notendalínuaðganginn að almenna sjálfvirka símakerfinu sem nú er notaður. Hinn 3. júní 1991 tiltók ráðið með tilskipun 91/287/EBE ⁽¹⁾ sameiginleg tíðnisvið sem nota skal til að koma á innan bandalagsins evrópskum stafrænum þráðlausum fjarskiptum (DECT) eigi síðar en 31. desember 1991. Tiltekin aðildarríki koma þó í veg fyrir að fyrrnefnd tíðnisvið séu notuð með því að synja fyrirtækjum um leyfi sem hafa í hyggju að bjóða stafræna evrópska þráðlausa fjarskiptaþjónustu. Í þeim tilvikum þar sem fjarskiptaþyrirtæki hafa einkarétt á að koma á fót almenna sjálfvirka símakerfinu hefur slík synjun þau áhrif að treysta yfirburðastöðu þeirra og einnig að tefja fyrir tilkomu einkafjarskiptaþjónustu og takmarkar því tækniframfarir notendum til tjóns andstætt ákvæðum 90. gr. sáttmálans, tálkuðum í tengslum við b-lið 86. gr. Til að ráða bót á þessu ástandi ber aðildarríkjum, sem hafa ekki

komið á aðferð til að veita slík leyfi, að gera það innan hæfilegra tímamarka.

- 10) Jafnvel þar sem leyfi hafa verið veitt farsímafyrirtækjum sem eru í samkeppni, hafa aðildarríkin í sumum tilvikum með geðþóttaákvörðun veitt einu þeirra sérstakar lagalegar ívilnanir sem önnur njóta ekki. Í slíkri aðstöðu má vega upp fyrrnefndar ívilnanir með sérstökum skuldbindingum og þurfa þær því ekki að koma í veg fyrir að síðarnefndu fyrirtækin geti komið inn á markaðinn og verið þar í samkeppni. Því þarf að leggja mat á það í hverju tilviki fyrir sig hvort þessar ívilnanir eru samrýmanlegar ákvæðum sáttmálans að teknu tilliti til áhrifa þeirra á raunverulegt frelsi annarra fyrirtækja til að veita sömu fjarskiptaþjónustu á skilvirkan hátt og til þess hvort þær eru réttlætunarlegar í tengslum við viðkomandi starfsemi.
- 11) Núgildandi einkaréttur á sviði farsímaþjónustu var yfirleitt veittur fyrirtækjum sem höfðu fyrir yfirburðastöðu hvað varðar það að koma upp netum á jörðu niðri eða einhverju dótturfyrirtækja þeirra. Í þeirri aðstöðu hefur slíkur réttur þau áhrif að gera yfirburðastöðu fyrrnefndra fyrirtækja víðtækari og þannig að treysta hana, en samkvæmt fordæmisrétti dómstólsins telst það misnotkun á yfirburðastöðu sem er andstæð 86. gr. sáttmálans. Einkaréttur á sviði farsíma- og einkafjarskipta er því ósamrýmanlegur 90. gr., tálkaðri í tengslum við 86. gr. Þar af leiðandi ber að afnema slíkan einkarétt.
- 12) Enn fremur, í ljósi þess hve erfitt er, þar sem ný farsímaþjónusta er annars vegar, að tryggja að fjarskiptaþyrirtæki í aðildarríkjum með minna þróuð net sem hefðu rétt á aðlögunartíma til að afnema einkarétt á að koma á fót og nota grunnvirki sem nauðsynleg eru fyrir tiltekna farsímaþjónustu, noti ekki stöðu sína til að færa yfirburðastöðuna út til viðkomandi farsímaþjónustu, ber aðildarríkjunum, til að koma í veg fyrir misnotkun á yfirburðastöðu sem væri andstæð ákvæðum sáttmálans, að stilla sig um að veita slíku fjarskiptaþyrirtæki, eða tengdum fyrirtækjum, leyfi til viðkomandi farsímaþjónustu. Ef fjarskiptaþyrirtæki njóta ekki, eða njóta ekki lengur, einkaréttar til að koma á fót almennum netgrunnvirkjum og veita aðgang að þeim skal þó ekki útiloka þau fyrirfram frá leyfisveitingu.
- 13) Einkaréttur takmarkar ekki aðeins aðgang að markaðinum, heldur hefur hann einnig þau áhrif að takmarka eða koma í veg fyrir, notendum til tjóns, að nota megi þá farsíma- og einkafjarskiptaþjónustu sem stendur til boða, og heldur þannig aftur af tækniframförum á þessu sviði. Einkum hafa fjarskiptaþyrirtæki viðhaldið hærri gjaldskrár fyrir farsímaþjónustu samanborið við fasta talsímaþjónustu, en það hamlar samkeppni á kostnað megintekjulindar þeirra.

Þegar fyrirtæki taka ákvarðanir um fjárfestingar á svæðum þar sem þau hafa einkarétt eru þau í þeirri stöðu að geta

(1) Stjórnartíð. EB nr. L 144, 8. 6. 1991, bls. 45.

ákveðið að gefa föstum netum forgang, en nýir aðilar kunna á hinn bóginn að nýta farsíma- og einkafjarskiptatækni jafnvel til að keppa við fasta þjónustu, einkum hvað varðar áskrifendalínurnar. Þannig felur einkarétturinn í sér takmörkun á þróun farsíma- og einkafjarskipta, en það er ósamrýmanlegt 90. gr., túlkaðri í tengslum við 86. gr.

- 14) Til að skapa aðstæður til að veita farsíma- og einkafjarskiptaþjónustu er aðildarríkjunum heimilt að koma á leyfisveitingar- eða skrásetningaraðferðum til að tryggja að farið sé að gildandi grunnkröfum og útboðslýsingum fyrir opinbera þjónustu í formi viðskiptafyrirmæla, með fyrirvara um hlutfallsregluna. Útboðslýsingar fyrir opinbera þjónustu í formi viðskiptafyrirmæla varða skilyrði um að þjónustan sé varanleg og aðgengileg og um gæði hennar. Meðal slíkra skilyrða má vera skuldbinding um að veita þjónustuveitendum aðgang að senditíma á kjörum sem eru að minnsta kosti jafnhagstæð og þau sem þjónustuveitendur sem eru í eign eða í eignartengslum við farsímakerfi njóta. Þetta hefur ekki áhrif á samræmingu rammaákvæða um leyfisveitingu innan bandalagsins.

Aðeins er heimilt að takmarka fjölda leyfa ef skortur er á tíðnisviðum. Aftur á móti er ekki réttlætanlegt að beita leyfisveitingu ef skrásetning dygði ein og sér til að ná viðkomandi markmiði.

Hvað varðar endursölu á senditíma og hreint framboð á þjónustu, sem sjálfstæðir þjónustuveitendur annast eða sem farsímafyrtækni annast beint um farsímakerfi sem þegar er til leyfi fyrir, réttlæta engar gildandi grunnkröfnar að komið sé á leyfisveitingu eða henni viðhaldið, í ljósi þess að í slíkri þjónustu felst ekki veiting fjarskiptaþjónustu eða rekstur farsímanets, heldur smásala á þjónustu sem leyfi er fyrir og sem líklegt er að ekki sé unnt að veita nema að uppfylltum skilyrðum sem tryggja að farið sé að grunnkröfum eða útboðslýsingu fyrir opinbera þjónustu í formi viðskiptafyrirmæla.

Því er mögulegt að slík fyrirtæki eða þjónustuveitendur séu aðeins krafðir um skrásetningu starfsemi sinnar hjá stjórnsýsluþróvöldum þeirra aðildarríkja sem þeir vilja stunda hana í, auk þess sem þeir falla undir reglur hvers lands um sanngjörn viðskipti sem gilda um alla sambærilega smásölustarfsemi. Á hinn bóginn geta farsímafyrtækni meinað þjónustuveitendum að dreifa þjónustu sinni, einkum ef hlutaðeigandi þjónustuveitendur hafa ekki fylgt siðareglum þjónustuveitenda í samræmi við samkeppnisreglur sáttmálans ef slíkar siðareglur eru til.

- 15) Þar sem farsíma- og einkafjarskiptakerfi eru annars vegar er útvarpstíðni takmörkuð og heftandi auðlind. Það að aðildarríki úthluti útvarpstíðni vegna farsíma- og einkafjarskiptakerfa samkvæmt viðmiðunum sem ekki eru hlutlægar, auðskildar og án mismununar telst takmörkun sem er ósamrýmanleg 90. gr., túlkaðri í tengslum við 59. gr.

sáttmálans, að því marki sem fyrirtæki frá öðrum aðildarríkjum fara halloka við úthlutunina. Þróun virkrar samkeppni á sviði fjarskipta getur talist hlutlæg réttlæting þess að synja fyrirtækjum, sem þegar hafa yfirburði á markaðinum, á viðkomandi landsvæði um úthlutun útvarpstíðni.

Aðildarríkjum ber að sjá til þess að aðferðin sem notuð er við úthlutun útvarpstíðni sé byggð á hlutlægum viðmiðunum og hafi ekki mismunaráhrif. Hvað varðar afmörkun tíðnisviða fyrir tiltekna gerðir fjarskiptaþjónustu í framtíðinni ættu aðildarríkin því að birta tíðniskipulag auk þeirra aðferða sem fyrirtæki eiga að beita til að afla sér tíðni innan afmörkuðu tíðnisviðanna. Aðildarríkjunum ber að endurskoða núverandi tíðniúthlutun með reglulegu millibili. Í þeim tilvikum þar sem fjöldi leyfa hefur verið takmarkaður vegna skorts á tíðnisviðum ber aðildarríkjunum einnig að endurskoða hvort tækni framfarir kunna að gera það kleift að útvega tíðnisvið fyrir fleiri leyfi. Ef gjöld eru lögð á notkun tíðni skulu þau vera hlutfallsbundin og álögð í samræmi við þann fjölda rása sem er úthlutað í rann.

- 16) Flest aðildarríki skuldbinda nú farsímafyrtækni til að nota leigulínuflutningsgetu fjarskiptafyrtækja bæði fyrir innri nettengingar og til að beina langlínuhlutum símtala. Þar sem leigugjöld af leigulínum eru umtalsverður hluti af kostnaðargrundvelli farsímafyrtækja gefur þessi krafa fjarskiptafyrtækni, sem veitir aðganginn, sem í mörgum tilvikum er samkeppnisaðili viðkomandi fyrirtækja, umtalsverð áhrif á lífvænleika og kostnaðartilhögun farsímafyrtækja. Þar að auki hægja takmarkanir við því að útvega sjálfur grunnvirki eða nota grunnvirki þriðju aðila á þróun farsímaþjónustu, einkum vegna þess að skilvirkt reiki fyrir GSM er háð því að víða sé aðgangur að merkjakerfum með vistföngum, en sú tækni er enn ekki á boðstólum hjá öllum fjarskiptafyrtækjum innan bandalagsins.

Slíkar takmarkanir á veitingu aðgangs að grunnvirkjum og notkun þeirra hamla gegn því að fyrirtæki frá öðrum aðildarríkjum veiti farsíma- og einkafjarskiptaþjónustu og eru því ósamrýmanlegar 90. gr., túlkaðri í tengslum við 59. gr. sáttmálans. Að því marki sem komið er í veg fyrir veitingu farsímaþjónustu í samkeppni vegna þess að fjarskiptafyrtækni getur ekki komið til móts við þörf farsímafyrtækisins fyrir grunnvirki eða er aðeins reiðubúin að gera það á grundvelli taxta sem ekki eru í samræmi við kostnaðinn við leigulínuflutningsgetuna sem um ræðir, koma þessar takmarkanir óhjákvæmilega framboði fjarskiptafyrtækisins á fastri símaþjónustu til góða, en í flestum aðildarríkjum er enn viðhaldið einkarétti á slíkri þjónustu. Takmörkunin á veitingu aðgangs að grunnvirkjum og notkun þeirra brýtur því í bága við 90. gr., túlkaðri í tengslum við 86. gr. sáttmálans. Af þessum sökum er aðildarríkjunum skylt að afnema fyrrnefndar takmarkanir og veita hlutaðeigandi farsímafyrtækjum aðgang án mismununar að nauðsynlegum takmörkuðum auðlindum til að koma upp eigin grunnvirkjum, að útvarpstíðni meðtalinni, æski þau þess.

- 17) Nú er bein samtenging milli farsímakerfa svo og milli farsímakerfa og fastra fjarskiptaneta innan eins aðildarríkis eða milli kerfa sem staðsett eru hvort í sínu aðildarríkinu takmörkuð í farsímaleyfum sem mörg aðildarríki veita, án þess að fyrir liggi tæknileg rök. Enn fremur eru fyrir hendi takmarkanir á samtengingu slíkra neta um önnur net en almennu fjarskiptanetin. Í viðkomandi aðildarríkjum er þess krafist að farsímafyrirtæki tengist öðrum farsímafyrirtækjum um fast net fjarskiptafyrirtækisins. Slíkar kröfur leiða til viðbótarkostnaðar og hamla þannig einkum gegn þeirri þróun að veitt sé farsímaþjónusta yfir landamæri innan bandalagsins og brjóta því í bága við 90. gr., tálkaða í tengslum við 59. gr.

Þar eð í flestum aðildarríkjum er viðhaldið einkarétti á veitingu talsímaþjónustu og aðgangs að almennum föstum netgrunnvirkjum er aðeins unnt að koma í veg fyrir hugsanlega misnotkun á yfirburðastöðu hlutaðeigandi fjarskiptafyrirtækis með því að aðildarríkin sjá til þess að gert sé kleift að samtengja almenn farsímakerfi almennu fjarskiptaneti viðkomandi fjarskiptafyrirtækja um afmarkaða skilfleti og að skilyrðin fyrir samtengingu séu byggð á hlutlægum viðmiðunum, rökstudd með kostnaði við að veita samtengingarþjónustuna, gagnsæ, án mismununar og fyrirfram birt og að þau leyfi sveigjanlega taxa, þar með talið sérstakt verð utan mesta álagstíma. Einkum er krafist gagnsæis í kostnaðarbókhaldi fyrirtækja sem veita aðgang bæði að föstum netum og farsímanetum. Þessi tilskipun hefur ekki áhrif á sérstök réttindi og einkarétt til að koma á fót grunnvirkjum yfir landamæri vegna talsímaþjónustu.

Til að unnt sé að tryggja fulla beitingu þessarar tilskipunar hvað varðar samtengingu skal veita framkvæmdastjórninni upplýsingar um samtengingarsamninga, æski hún þess.

Það að komið sé á slíkum aðferðum við leyfisveitingu og samtengingu í einstökum löndum hefur ekki áhrif á samræmingu Evrópuþingsins og ráðsins á aðferðum við samtengingu á vettvangi bandalagsins, einkum innan ramma tilskipana um frjálsan aðgang að netum (ONP).

- 18) Í 2. mgr. 90. gr. sáttmálans er kveðið á um undanþágu frá reglum sáttmálans, einkum 86. gr., í tilvikum þar sem beiting þeirrar greinar kæmi í veg fyrir, að lögum eða í raun, að fjarskiptafyrirtækin gætu sinnt þeim sérstöku verkefnum sem þeim eru falin. Samkvæmt fyrirnefndu ákvæði heimilar tilskipun 90/388/EBE að viðhaldið sé einkarétti á veitingu talsímaþjónustu á aðlögunartíma.

Í 1. gr. tilskipunar 90/388/EBE er talsímaþjónusta skilgreind sem þjónusta seld almenningi sem fólgin er í beinum rauntímaflutningi á tali um almenna sjálfvirka netið eða netin þannig að hver notandi getur notað búnað tengdan við

tengipunkt á netinu til að hafa samband við annan notanda búnaðar sem tengdur er við annan tengipunkt. Beinn flutningur á tali um farsíma- og einkafjarskiptanet fer ekki fram milli tveggja tengipunkta á almenna sjálfvirka netinu og er því ekki talsímaþjónusta í skilningi tilskipunar 90/388/EBE.

Á grundvelli 2. mgr. 90. gr. í sáttmálanum eru útbodslýsingar fyrir opinbera þjónustu í formi viðskiptafyrirmæla, sem gilda um öll fyrirtæki sem hafa leyfi til að veita almenningi farsímaþjónustu, þó réttlætunarlegar til að tryggja að náð sé markmiðum sem tengjast almennum efnahagslegum hagsmunum, svo sem því að tryggja landfræðilega útbreiðslu eða að fylgt sé bandalagsstöðlum.

- 19) Við mat sitt á núgildandi takmörkunum á farsímafyrirtæki með tilliti til þess að koma á fót og nota eigin grunnvirki og/ eða nota grunnvirki þriðju aðila mun framkvæmdastjórnin enn fremur hafa í huga þörfina fyrir frekari aðlögunartíma fyrir aðildarríki með minna þróuð net, eins og mælt var til í ályktun ráðsins frá 22. júlí 1993 um endurskoðun aðstæðna á fjarskiptasviðinu og þörfina á frekari þróun þess markaðar (1) og í ályktun ráðsins frá 22. desember 1994 um meginreglur og tímaáætlun varðandi afnám hafta á fjarskiptagrunnvirkjum (2). Þótt fyrirnefndar ályktanir kveði ekki á um það, ætti að vera mögulegt að fara fram á frekari aðlögunartíma hvað varðar beina samtengingu farsímaneta. Þau aðildarríki sem geta farið fram á slíka undanþágu eru Spánn, Írland, Grikkland og Portúgal. Þó eru það aðeins sum þessara aðildarríkja sem ekki leyfa GSM-farsímafyrirtækjum að nota eigin grunnvirki eða grunnvirki þriðju aðila. Rétt er að koma á sérstakri aðferð til að leggja mat á það hvort réttlætunarlegt er að viðhalda því fyrirkomulagi á veitingu farsíma- og einkafjarskiptaþjónustu á aðlögunartíma, eins og fram kemur í fyrirnefndum ályktunum ráðsins.
- 20) Þessi tilskipun kemur ekki í veg fyrir að samþykktar verði ráðstafanir í samræmi við lög bandalagsins og gildandi alþjóðlegar skuldbindingar til að tryggja að ríkisborgarar aðildarríkja njóti jafnrar meðferðar í þriðju löndum.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

Tilskipun 90/388/EBE er breytt sem hér segir:

1. Eftirfarandi breytingar eru hér með gerðar á 1. mgr. 1. gr.:
- a) eftirfarandi liðir bættist við á eftir níunda lið:

„- „farsíma- og einkafjarskiptaþjónusta“: þjónusta önnur en gervihnattaþjónusta sem veitt er að fullu eða að hluta með því að koma á þráðlausu sambandi við notanda, sem getur fært sig úr stað, og sem notar að fullu eða að hluta farsíma- og einkafjarskiptakerfi,

(1) Stjútíð. EB nr. C 213, 6. 8. 1993, bls. 2.

(2) Stjútíð. EB nr. C 379, 31. 12. 1994, bls. 4.

- „farsíma- og einkafjarskiptakerfi“: kerfi sem í felst að koma á fót og reka farsímanetsgrunnvirki, hvort sem þau eru tengd tengipunktum á almenna netinu eða ekki, til að stýja sendingu og veitingu þráðlausrar fjarskiptaþjónustu til notenda sem geta fært sig úr stað,“;

b) Í stað þrettánda liðar komi eftirfarandi:

- „- „grunnkröfur“: sjónarmið sem varða almannaheill án þess að vera efnahagslegs eðlis og geta valdið því að aðildarríki setji skilyrði fyrir uppsetningu og/eða rekstri almenns fjarskiptanets eða veitingu aðgangs að almennri fjarskiptaþjónustu. Þessi sjónarmið varða rekstraröryggi netsins, samstæði þess og, í rökstuddum tilvikum, rekstrarsamhæfi þjónustugreina, verndun gagna, verndun umhverfis og skipulag bæja og sveita, svo og skilvirka notkun tíðnisviðsins og það að forðast skaðlegar rafsegultruflanir milli fjarskiptakerfa sem byggjast á útvarpsbylgjum og annarra kerfa í geimnum eða á jörðu niðri.

Verndun gagna getur tekið til verndunar persónuupplýsinga, leyndar upplýsinga sem sendar eru eða geymdar, svo og til verndunar einkalífsins.“

2. Í stað 2. mgr. 1. gr. komi eftirfarandi:

- „2. Þessi tilskipun gildir ekki um fjarritaþjónustu.“

3. Eftirfarandi greinar, 3. gr. a til 3. gr. d, bætist við:

- „3. gr. a

Auk krafanna, sem settar eru fram í annarri málsgrein 2. gr., skulu aðildarríkin tryggja eftirfarandi þegar þau setja skilyrði um leyfisveitingu eða almennar heimildir vegna farsíma- og einkafjarskiptakerfa:

- i) meðal skilyrða fyrir leyfisveitingu mega ekki vera önnur skilyrði en þau sem eru réttlæt看leg á grundvelli grunnkrafna og, ef um ræðir kerfi sem almennur á að nota, á grundvelli krafna um opinbera þjónustu í formi viðskiptafyrirmæla í skilningi 3. gr.;
- ii) skilyrðin fyrir leyfisveitingu vegna farsímafyrirtækja þurfa að tryggja að athæfi milli fyrirtækja í eigu sömu aðila sem reka föst net annars vegar og farsímanet hins vegar sé gagnsætt og án mismununar;
- iii) meðal skilyrða fyrir leyfisveitingu skulu ekki vera tæknilegar takmarkanir sem ekki eru réttlæt看legar. Einkum er aðildarríkjum óheimilt að koma í veg fyrir að sami aðili hafi leyfi af fleiri en einni gerð eða að takmarka framboð tækni af ýmsum gerðum sem hver fyrir sig þarfnast sérstakrar tíðni, sé um að ræða búnað sem fylgir fleiri en einum staðli.

Eftir því sem völ er á tíðnisviðum, skulu aðildarríkin veita leyfi samkvæmt aðferðum sem eru opnar, gagnsæjar og án mismununar.

Aðildarríkjum er aðeins heimilt að takmarka fjölda leyfa vegna farsíma- og einkafjarskiptakerfa á grundvelli grunnkrafna og aðeins í tengslum við skort á tíðnisviði og þar sem það er réttlæt看legt samkvæmt hlutfallsreglunni.

Heimilt er að láta leyfisveitingaraðferðir taka tillit til krafna um opinbera þjónustu í formi viðskiptafyrirmæla í skilningi 3. gr., að því tilskildu að valin sé sú lausn sem takmarkar samkeppni minnst. Heimilt er að láta veittum leyfum fylgja þau skilyrði tengd viðskiptafyrirmælum sem máli skipta.

Aðildarríki sem fengið hafa viðbótarfrest til að afnema takmarkanir með tilliti til grunnvirkja, eins og kveðið er á um í 3. gr. c, skulu ekki veita á þeim tíma fjarskiptafyrirtækjum, eða tengdum fyrirtækjum, frekari leyfi vegna farsíma- eða einkafjarskiptaþjónustu. Ef fjarskiptafyrirtæki í slíkum aðildarríkjum njóta ekki, eða njóta ekki lengur, einkaréttar eða sérstakra réttinda í skilningi b- og c-liðar í fyrstu málsgrein 2. gr. til að koma á fót almennu netgrunnvirki og veita aðgang að því, skulu þær ekki vera fyrirfram útilokaðar frá slíkri leyfisveitingu.

3. gr. b

Byggja þarf afmörkun útvarpstíðni vegna sérstakra gerða fjarskiptaþjónustu á hlutlægum viðmiðunum. Aðferðir þurfa að vera gagnsæjar og birtar á viðeigandi hátt.

Aðildarríkin skulu birta á hverju ári eða útvega samkvæmt beiðni yfirlit yfir úthlutun tíðnisviða sem hefur verið úthlutað fyrir farsíma- og einkafjarskiptaþjónustu, samkvæmt yfirlitinu sem sett er fram í viðaukanum, ásamt áætlun um framtíðarstækkun slíkra tíðnisviða.

Aðildarríkjunum ber að endurskoða þessa afmörkun með reglulegu millibili.

3. gr. c

Aðildarríkin skulu sjá til þess að afnumdar verði allar takmarkanir á fyrirtæki sem reka farsíma- og einkafjarskiptakerfi hvað varðar uppsetningu eigin grunnvirkja, notkun grunnvirkja sem þriðju aðilar útvega og samnýtingu grunnvirkja, annars aðbúnaðar og staða, nema takmarkanir sem koma í veg fyrir að slík grunnvirki séu notuð til annarrar starfsemi en þeirrar sem leyfið eða heimildin kveður á um.

3. gr. d

Með fyrirvara um framtíðarsamræmingu reglna einstakra landa um samtengingu innan ramma opins aðgangs að netum (ONP), skulu aðildarríkin sjá til þess að heimilud sé bein samtenging milli farsímakerfa, svo og milli farsímakerfa og fastra fjarskiptaneta. Til að ná þessu fram skal afnema takmarkanir á samtengingu.

Aðildarríkin skulu sjá til þess að fyrirtæki sem reka farsímaþjónustu handa almenningi hafi leyfi til að samtengja kerfi sín almenna fjarskiptanetinu. Í þessu augnamiði skulu aðildarríkin tryggja aðgang að nauðsynlegum fjölda samtengingarpunkta við almenna fjarskiptanetið í leyfum vegna farsímaþjónustu. Aðildarríkin skulu sjá til þess að tæknilegu skilfletirnir sem í boði eru á slíkum samtengingarpunktum séu þeir fáanlegu skilfletir sem minnst takmarka eiginleika farsímaþjónustunnar.

Aðildarríkin skulu sjá til þess að skilyrðin fyrir samtengingu við almenn fjarskiptanet fjarskiptafyrirtækjanna séu byggð á hlutlægum viðmiðum, gagnsæ og án mismununar og í samræmi við hlutfallsregluna. Þau skulu tryggja að innlendum stjórnsýsluyfirvöldum sé veittur fullur aðgangur að samtengingarsamningum þegar um áfrýjun er að ræða og að framkvæmdastjórninni sé veittar slíkar upplýsingar, fari hún fram á þær.“

4. Í fyrsta málslið 4. gr. bætist orðið „föst“ framan við orðin „almenn fjarskiptanet“.

2. gr.

1. Með fyrirvara um ákvæði 2. gr. tilskipunar 90/388/EBE og háð ákvæðinu í 4. mgr. þessarar greinar geta aðildarríkin ekki neitað að úthluta leyfum til að reka farsímakerfi samkvæmt DCS 1800-staðlinum, í síðasta lagi eftir að samþykkt verður ákvörðun Evrópunefndarinnar um þráðlaus fjarskipti um úthlutun tíðni fyrir DCS 1800 og hvernig sem atvikast vill eigi síðar en 1. janúar 1998.

2. Með fyrirvara um ákvæði 4. mgr. skulu aðildarríkin ekki neita að úthluta leyfum vegna almenns aðgangs/fjarpunkts-búnaðar, að meðtöldum kerfum sem rekin eru samkvæmt DECT-staðlinum, frá og með gildistöku þessarar tilskipunar.

3. Aðildarríkin skulu ekki takmarka að tengdar séu tvær eða fleiri gerðir farsímatekni eða -kerfa, einkum ef völ er á búnaði sem fylgir fleiri en einum staðli. Þegar aðildarríkin rýmka leyfi sem þegar hafa verið veitt þannig að þau nái til slíkra samsetninga skulu þau tryggja að slík rýmkun sé réttlætanleg samkvæmt ákvæði 4. mgr.

4. Þar sem með þarf skulu aðildarríkin samþykkja ráðstafanir til að tryggja að farið verði að ákvæðum þessarar greinar á þann hátt að tekið verði tillit til kröfunnar um að tryggja virka samkeppni milli fyrirtækja sem keppa um hlutaðeigandi markaði.

3. gr.

Aðildarríkin skulu, eigi síðar en níu mánuðum eftir gildistöku þessarar tilskipunar, veita framkvæmdastjórninni upplýsingar sem gera henni kleift að staðfesta að farið sé að ákvæðum 1. gr og 2. mgr. 2. gr.

Aðildarríkin skulu, eigi síðar en 1. janúar 1998, veita framkvæmdastjórninni upplýsingar sem gera henni kleift að staðfesta að farið sé að ákvæðum 1. mgr. 2. gr.

4. gr.

Aðildarríki með minna þróuð net geta í síðasta lagi þremur mánuðum eftir gildistöku þessarar tilskipunar farið fram á allt að fimm ára viðbótaraðlögunartíma til að uppfylla öll skilyrðin í 3. gr. c og 1. mgr. 3. gr. d í tilskipun 90/388/EBE eða einhver þeirra, að því marki sem þetta má réttlæta með þörfinni á að ná fram nauðsynlegum skipulagsbreytingum. Slíkri beiðni skal fylgja nákvæm lýsing á fyrirhuguðum breytingum og nákvæmt mat á tímaáætluninni fyrir framkvæmd þeirra. Veita skal öllum hagsmunaaðilum þessarar upplýsingar, fari þeir fram á það.

Framkvæmdastjórnin mun leggja mat á slíkar beiðnir og taka rökstudda ákvörðun innan þriggja mánaða um grunnforsendur fyrir viðbótartímanum sem kann að vera veittur, áhrif hans og hámarks lengd.

Gjört í Brussel 16. janúar 1996.

Fyrir hönd framkvæmdastjórnarinnar,

Karel VAN MIERT

framkvæmdastjóri.

5. gr.

Tilskipun þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópubandalaganna*.

6. gr.

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

VIÐAUKI

1. Tíðnisvið sem úthlutað eru farsímakerfum.

(Tilgreina skal fjölda rása, þá gerð þjónustu sem tíðnin er úthlutað fyrir og dagsetningu fyrir endurskoðun úthlutunarinnar).

2. Tíðnisvið sem farsímakerfum verður veittur aðgangur að á næsta ári.
3. Aðferðir sem fyrirhugað er að beita við úthlutun þessara tíðnisviða til fyrirtækja sem fyrir eru eða nýrra fyrirtækja.